

Den chaosu podle elity národa

Síla davu a nevyváženost pohlaví, děti v chaosu, zklamání a zima, rytíř s vojáky a rozkošnou Asiatkou v kimonu na chodbách.

Ranní tlačěnka

„Hej, ale pokud mi za tohle napíšu pozdní příchod, tak budu...“ rozčiloval se student gymnázia, jehož proslov pro dobro našich slušných duší zanikl v hluku okolí, když se snažil protlačit davem.

Hned z rána před vstupem do budovy Gymnázia Děčín jsem se ocitla společně s dalšími studenty v nekomfortní situaci.

Nedalo se projít hlavním vchodem, proto se muselo několik minut čekat venku, a jelikož bylo krásných brzkých osm hodin ráno a již 29. den listopadu, tak jsme všichni dostatečně vymrzli. K tomuto zdržení došlo díky zablokovanému centrálnímu schodišti, protože přímo na něm probíhalo taneční představení, které ale nebylo pro část z nás možné shlédnout, kvůli

tlačícímu se davu. Ten nebyl ale jediným předmětem zamezujícím výhledu. Dalším byl velký napříč chodbou napnutý nápis „Den poezie“. Nelze pominout, že tento den je celostátní, ale samozřejmě se všude organizoval již minimálně dva týdny zpět, poněvadž oficiální datum konání je 7.-20.11.

Gender Bender

Hlavní program byl rozdělen na dva bloky, mezi kterými se měly třídy dle harmonogramu střídat (poznámka třetích ročníků, které to měly v době seminářů: „Někteří z nás dnes seminář neměli, a tudíž se z původně příjemné a zajímavé akce stala akce povinná a volný čas omezující“). První částí, jež jsem se účastnila společně s nižším gymnáziem, se ukázalo být představení v aule

moderované velmi hyperaktivní slečnou. V prvních pár minutách panoval v aule mírný chaos, děti se hašteřily a nebyly schopné se uklidnit, a to ani v momentě, kdy se moderátorka objevila na pódiu. Představení bylo sice originální, ale jak lze vyčíst s výpovědí některých dětí, jejich zmatenost to nepřekonal. Technické potíže, které překazily minimálně dvě představení, tomu nenapomohly, a když bylo celé představení u konce a děti měly začít psát zpětnou vazbu, většina se nezapojila, nebo se jen chaoticky rozhlížela okolo a rozmlouvala s přáteli, což způsobilo znovu velký rozruch.

Abych uvedla vše na pravou míru, ráda bych se vrátila ještě ke konkrétním představením. Přesněji k měsícům, které nebyly z poloviny slyšet a k Bim Bam Bum, kteréžto představení беру jako velmi ofensivní vůči genderové problematice, která je tématem velmi citlivým a herci zde předvedli několik odporných stereotypů, jak z mužské, tak i z ženské perspektivy. Role byly ještě ke všemu prohozeny, není to snad výsměch této vážně probírané otázky? Dále u Kolene trumpeta přehlušila závěrečný proslov a představení s koněm nedávalo většině studentům smysl, němčině nerozuměli a trychtýře nepochopili.

Po tomto představení v aule se nižší gymnázium přesunulo na kreativní část, ve které měli tvořit básně z obrázků na náhodně hozených kostkách a já měla čas některé žáky vyzpovídat o dění v aule: „Jaké jsou tvé dojmy z představení?“ „Bylo to dobrý, jen to bylo trochu zmatený. Třeba u toho koně to bylo hodně zmatený. (...) Někdy to taky bylo moc krátký...“ Dle jiného žáka to zase „nemělo takové kouzlo“.

Katastrofa jménem třetí ročníky v zimě

Následně jsem se přesunula do tělocvičny, kde probíhala přednáška na téma poezie tvořena počítačem. Námět velmi zajímavý, ale podmínky v tělocvičně to celé podkopaly. Někteří studenti druhých i třetích ročníků, které jsem tam zastihla, byli zabalení v dekách, jiní koukali do mobilů nebo usínali kvůli chabému osvětlení, které velmi narušilo práci i kameramanovi. Potvrzují to výpovědi dalších studentů:

„Nelíbilo se mi, že tomu bylo hrozně špatně rozumět, protože v tělocvičně je špatná akustika, takže jsem púlce básniček nerozuměla, pak jsem nevěděla, co napsal člověk, co počítač, ale nemyslím si, že to byla chyba té slečny (...).“

„Co bys změnil?“ „Asi bych to dal do místnosti, kde je teplo.“

Poté, co se třetí ročníky přesunuly na představení do auly jsem teprve zaznamenala prvotřídní otrávenost a znuďenost. Málokdo byl schopen ocenit výjimečnost představení, a proto panovala velmi napjatá atmosféra mezi moderátorkou a publikem, když se slečna snažila získat jejich pozornost a donutit je, velmi neúspěšně, k aktivitě. Na druhou stranu, nikdo ze třetáků nedostal přesné instrukce, co se týče papírků se zpětnou vazbou, takže zavládlo kolektivní nechápání požadavků a otázek. Tématem k zamyšlení mi bylo, zdali byla idea stejného představení pro nižší gymnázium a třeba právě septimu vhodná.

„Ale my hraní taky rádi!“

Čtvrté ročníky měly svůj osobní program, čímž bylo autorské čtení básní regionálního umělce Tomáše Řezníčka. Zcela jasně to shrnul jeden ze studentů:

„Byla to jenom jedna hodina a trošku mě mrzelo, že jsme neviděli naše spolužáky, kteří hráli nějaké scénky a dali si s tím záležet, vlastně viděli to všichni kromě nás (...) A to předcítání pro nás nebylo tak atraktivní, jako by mohly být scénky. (...) Tím, že to byl nonsens, tak je to složitější a docela jsem tomu nerozuměl a nechápal.“

Cílová páska

Závěrem bych se rychle pozastavila u aktivity přes velkou přestávku. Byla připravena soutěž, kdy měli žáci za pomoci různých postav v kostýmech mezi patry vyplnit pracovní list. Účast byla ale tak velmi malá, až si musím klást otázky. Kde byla chyba? Byli žáci tak vyčerpaní? Vědělo se o tom mezi třídami dostatečně?

Můj dojem z celé akce je ve znamení chaosu, protože studenti často nevěděli, co se děje, nebo co se dít má a málokdo mi tím pádem byl schopen dát konstruktivní kritiku na celý den. Organizace to asi považovala za velké krásné překvapení, které ale nikoho moc nepotěšilo.

Alica Ludvíková